

РЕШЕНИЕ

№ 12966

гр. София, 26.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 26.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николинка Бузова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **7644** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Н. С. В., ЕГН [ЕГН], чрез адвокат Г. В., срещу Решение № 2153-21-148 от 18.07.2023 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение като неоснователна жалба вх. № 1012-21-634/28.06.2023 г. на Н. С. В. срещу Разпореждане № [ЕГН]//41 от 26.05.2023 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване и е потвърдено разпореждането.

Жалбоподателят чрез процесуалния си представител счита атакувания административен акт за неправилен и незаконосъобразен. Релевира доводи, че неправилно и в противоречие със закона, ТП на НОИ-С. град е приело, че положения от жалбоподателя труд през периода 11.07.1996 г. – 11.07.1997 г. като „помощник следовател“ - първа категория, не следвало да бъде взет предвид при определяне на правото му на пенсия по чл. 69б, ал. 1 КСО, тъй като било допълнително трудово правоотношение. Счита, че когато се касае за договори, сключени преди въвеждането на дефиницията от 2006 г. за основно трудово правоотношение, съдът е свободен да прецени кое трудово правоотношение е основно и кое за допълнителен труд, като това не зависи от наименованието на трудовия договор, а от действителната воля на страните. Твърди, че в този период като помощник-следовател е полагал труд на 8 часа, като реално на трудовия договор като съдебен помощник не е осъществявал трудовата си функция, ето защо счита, че самото съществуване на един договор без да

се полага труд по него не може да го определи като основен. Като допълнителен аргумент, че трудовият договор, по който В. е изпълнявал длъжността „помощник следовател“ в този период, е бил основен трудов договор, е обстоятелството, че за сключването му не е дадено съгласие по чл. 11, ал. 2 КТ от работодателя, по който е изпълнявал длъжността „съдебен кандидат“. Алтернативно, в случай, че съдът приеме, че трудовият договор, по който В. е изпълнявал длъжността „помощник следовател“ в периода 11.07.1996 г. – 11.07.1997 г., е бил допълнителен трудов договор и тъй като съгласно чл. 38, ал. 11 НПОС, ако през календарния месец лицето е било осигурено на различни основания, за осигурителен стаж се зачита не повече от един месец, то тази разпоредба не изключва възможността да бъде зачетен осигурителния стаж по основните трудови правоотношения, тъй като законът не определя кой избира кой стаж да бъде зачетен, поради което следва да бъде приложена по-благоприятната възможност. А в случая това е осигурителният стаж по допълнителното трудово правоотношение с трудов стаж от първа категория, с оглед спазване на принципа на съразмерност по чл. 6, ал. 1-3 АПК. Излага съображения, че при тълкуването на разпоредбата на чл. 2 от Правилника за прилагане на дял III от КТ от 1952 г., следва да се вземе предвид нейната цел, като целта на законодателя не е била да не се зачита за осигурителен стаж стажът, придобит по допълнителен трудов договор, а да не се стига до двойно осигуряване за осигурителни случаи, за които лицето вече е осигурено по основния договор. Моли оспореният акт да бъде отменен, а преписката върната със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Г. В., който поддържа жалбата. Излага и допълнителни доводи за отмяна на процесното решение, обосновани с това, че от събраните доказателства се установява, че при абсолютно същите условия има три лица, за които за същия период, същото правоотношение при наличие на друг трудов договор, същият трудов стаж е зачетен като основно трудово правоотношение, което доказва възражението му за дискриминация. Претендира разности по представен списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град, чрез процесуален представител гл. юрк. Д. В., оспорва жалбата, като счита същата за неоснователна. Излага подробни съображения в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Със заявление вх. № 2113-21-9433 от 02.12.2022 г. Н. С. В. е поискал да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, с приложение на изискуемите документи, съгласно чл. 2 от НПОС за преценка правото на пенсия. Въз основа на представените документи и наличните данни в регистъра на осигурените лица на НОИ, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело на В. осигурителен стаж до 01.12.2022 г. в размер на 09 години 04 месеца и 01 ден от първа категория труд и 26 години, 08 месеца и 26 дни от трета категория труд, или общ осигурителен стаж, превърнат по реда на чл. 104 от КСО към трета категория – 42 години, 03 месеца и 18 дни. Към датата на подаденото заявление – 02.12.2022 г. Н. С. В. е на възраст 57

години, 00 месеца и 18 дни.

Съгласно констативен протокол № КП-5-01352963/16.05.2023 г. /л. 60/ на контролните органи при ТП на НОИ С.-град, в периода 11.07.1996 г. – 11.07.1997 г. Н. В. е бил осигурен за всички осигурителни рискове по трудово правоотношение със „Софийска градска прокуратура“ като „съдебен кандидат“, за което същият е сключил договор № 477-К/03.05.1996 г. за преквалификация и придобиване на юридическа правоспособност на основание чл. 234 КТ, с който се задължава да проведе обучение като „съдебен кандидат“. Със заповед № 3.475/01.04.1997 г., на основание чл. 123, ал. 3, т. 4 ЗСВ и чл. 325, т. 1 КТ се прекратява трудовият му договор с № 1054-К/28.11.1995 г. на длъжност „помощник следовател“, от датата на постъпването му като „съдебен кандидат“, а именно – 11.07.1996 г. С трудов договор № ЛС03-1509/09.07.1996 г. Н. В. е назначен на основание чл. 68, т. 1 КТ и чл. 164, ал. 1 ЗСВ на пълно работно време като „съдебен кандидат“, считано от 11.07.1996 г. в „Софийска градска прокуратура“, на пълно работно време от 8 часа и основно месечно трудово възнаграждение в размер на 3040,00 лв. С допълнителен трудов договор № 923-К/06.09.1996 г. от 11.07.1996 г. е назначен на основание чл. 111 КТ на длъжност „помощник-следовател“ в „Софийска градска прокуратура“, считано от 11.07.1996 г. Като „помощник следовател“ Н. В. е осигурен за всички осигурителни рискове с осигурителна вноска в размер на 37 % за периода от м. 07.1996 г. до м. 01.1997 г., а от м. 02.1997 г. до м. 07.1997 г. с осигурителна вноска в размер на 10 % само за трудова злополука и професионална болест.

В представеното удостоверение обр. УП-3 с изх. № 71/27.03.2019 г. е посочено, че положеният от Н. В. труд като „помощник следовател“ в периода 11.07.1996 г. – 11.07.1997 г. е първа категория труд, съгласно Указ № 42/16.03.1996 г. и чл. 90 ППЗП.

От описа на осигурителния стаж на Н. С. В., съдържащ се в пенсионното досие, се установява, че му е зачетен осигурителен стаж, превърнат по условията на чл. 104 КСО към трета категория труд в размер на 42 години, 03 месеца и 18 дни, както следва: за периода 01.10.1983 г. – 08.11.1984 г. – наборна военна служба – 01 година, 01 месец и 08 дни; за периода 26.12.1985 г. – 01.03.1993 г. – монтажник детски играчки – 07 години, 02 месеца и 05 дни; за периода 01.07.1993 г. – 14.05.1994 г. – монтажник детски играчки – 00 години, 09 месеца и 25 дни /по заверка/; за периода 05.12.1995 г. – 11.07.1996 г. – помощник следовател – 00 години, 07 месеца и 6 дни /първа категория/; за периода 11.07.1996 г. – 11.07.1997 г. – съдебен кандидат – 01 година, 00 месеца и 00 дни; за периода 22.07.1997 г. – 17.04.2006 г. – помощник следовател – 08 години, 08 месеца и 25 дни /първа категория/; за периода 17.04.2006 г. – 01.12.2022 г. – служител – 16 години, 07 месеца и 15 дни; за периода 01.02.2019 г. – 30.09.2019 г. – извънреден труд – 18 ч. – 00 години, 00 месеца и 03 дни, или общо осигурителният му стаж от трета категория е 26 години, 08 месеца и 26 дни, а осигурителният му стаж от първа категория е 09 години, 04 месеца и 01 ден.

С разпореждане № [ЕГН]/41 от 26.05.2023 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл. 69б, ал.1 и чл. 68, ал.1-2 КСО. Прието е в разпореждането, че Н. В. има необходимата съгласно чл. 69б, ал.1 КСО възраст – 53 години и 10 месеца, но няма изискуемите най-малко 10 години осигурителен стаж, положен по условията на първа категория труд, както и че същият няма необходимата възраст за

придобиване правото на пенсия по чл. 68, ал. 1-2 КСО – 64 години и 05 месеца.

След обжалване на разпореждане № [ЕГН]/41 от 26.05.2023 г. по административен ред, е постановено решение № 2153-21-148/18.07.2023 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което жалбата е оставена без уважение като неоснователна. Съгласно известието за доставяне, решението по чл. 117 КСО е изпратено досъдебния адрес на Н. С. В.: [населено място], [улица], ет. 3 и получено срещу подпис на 20.07.2023 г. и обжалвано по съдебен ред на 03.08.2023 г.

По делото са приети писмени доказателства, неоспорени от страните.

Видно от писмо вх. № 243-21-9433#2/27.01.2023 г. по описа на СГП, Н. С. В. е работил в периода 11.07.1996 г. – 11.07.1997 г. в Столична следствена служба на допълнителен трудов договор, на непълно работно време /л. 44/. Това обстоятелство се установява и от Обр. УП-3 /л. 45/.

От показанията на разпитаните по делото двама свидетели – К. Й. С. и З. И. Д. се установява естеството на полагания труд от жалбоподателя при работа му като „помощник следовател“ и времето през което е прстирал труд. Според събраните гласни доказателствени средства работата му като помощник следовател е била на пълен работен ден от 8 часа, за времето от 08.30 до 17.00 часа. Показанията на свидетелите са последователни, логични и непротиворечиви и в същото време не пресъздават под и същи шаблон обследваните обстоятелства. Но доколкото по делото като неоспорени са приети официални документи – трудов договор, допълнителен трудов договор, заповед за прекратяване на трудов договор, съгласие за сключване на трудов договор по чл. 111 КТ, в които са установени именно тези обстоятелства, основанията за сключване на трудовите договори и уговореното в тях работно време, то съдът намира, че е недопустимо чрез свидетелски показания да бъде опровергано съдържанието на официалните документи, поради което съдът не ги цени като годни доказателствени средства.

От изслушаното по делото заключение по допуснатата, назначена и изготвена съдебно-икономическа експертиза от вещото лице - Е. Ж., неоспорена по делото и от писмените доказателства по делото се установява по безспорен начин, че на 28.11.1995 г. между Национално следствена служба /Работодател/ и Н. В. /Служител/ е сключен Трудов договор № 1054-К, с който служителят приема да изпълнява длъжността „помощник следовател“ в РСС при Столична следствена служба. Сключеният договор е безсрочен, като основният платен годишен отпуск е 26 работни дни. На 23.04.1996 г. между Национална следствена служба /Работодател/ и Н. В. /Служител/ е сключен договор за преквалификация, съгласно който работодателят се задължава да даде писмено съгласие за сключване на допълнителен трудов договор от служителя с Министерството на правосъдието за преквалификация и придобиване на юридическа правоспособност по смисъла на чл. 126, ал. 1, т.2 от Закона за съдебната власт. На 08.07.1996 г. между Министерството на правосъдието и Н. В. /Служител/ е сключен трудов договор № ЛС 03-1509, с който Министерството възлага, а Служителят приема да изпълнява в Софийски окръжен съд длъжността „Съдебен кандидат“ за една година при пълно работно време с основно месечно възнаграждение 3 040 недоминирани лева. С Писмо изх. № 867-32-45/09.07.1996 г. Министерство на правосъдието е дало съгласие Н. В. /Служител/ е сключен допълнителен трудов

договор, с който Работодателят възлага, а служителят приема да изпълнява длъжността „Помощник следовател“ в РСС при Столична следствена служба, Седма РСС при ССлС. Срокът на договора е 14 месеца, като основният платен годишен отпуск е 14 работни дни. С Акт за встъпване в длъжност от 22.07.1997 г. Н. В. е назначен на длъжност „Следовател“ при Седма РСС при ССлС при основна месечна заплата в размер на 206 450 недоминирани лева.

В раздел IV. Констативно – съобразителна част в таблица № 2 вещото лице е определило какъв е размерът на трудовия стаж на Н. В., като се отчете сключеният основен трудов договор с Министерство на правосъдието и положения от него труд, като „съдебен кандидат“ в периода 11.07.1996 г. – 11.07.1997 г. Общият трудов стаж, съгласно чл. 104 КСО е в размер на 54 години, 8 месеца и 29 дни, от които: 26 години, 8 месеца и 26 дни – трета категория труд и 28 години, 0 месеца и 3 дни – приравнен трудов стаж от първа категория към трета.

В раздел IV. Констативно – съобразителна част в таблица № 3 вещото лице е определило какъв е размерът на трудовия стаж на Н. В., като се отчете сключеният допълнителен трудов договор с Национална следствена служба и положения от него труд, като „помощник следовател“ в периода 11.07.1996 г. – 11.07.1997 г. Общият трудов стаж, съгласно чл. 104 КСО е в размер на 56 години, 8 месеца и 29 дни, от които: 25 години, 8 месеца и 26 дни – трета категория труд и 31 години, 0 месеца и 3 дни – приравнен трудов стаж от първа категория към трета.

От анализа на ведомостите за заплати вещото лице е установило, че в тях няма отбелязвания по колко часа на ден е работило лицето, респ. колко часове има отработени за месеца, като при положения от В. труд, като „помощник следовател“, в периода 11.07.1996 г. – 11.07.1997 г., възнаграждението на В. е било по-високо от минималната работна заплата на страната.

Експертното заключение е обосновано, подробно мотивирано, вкл. и при изслушването в съдебно заседание, поради което съдът го приема за основа на своите фактически констатации.

По делото са представени писмени доказателства от НОИ – ТП С.-град по приключили производства по отпускане на пенсия на 5 лица, които не са страни в настоящото производство, за да изследва съдът сходството при произнасянето на НОИ по отпускане на пенсии.

Видно от опис на осигурителния стаж на А. Л. М. /л. 216-217/, на позиция 6 е описано Удостоверение образец УП-3 № 522/02.09.2021 г., издадено от осигурител СГП, въз основа на който е зачетен осигурителен стаж на длъжност помощник-следовател/следовател НСС в периода 29.01.1996 г.-01.01.2000 г., а на позиция 7 от същия е описано Удостоверение образец УП-3 № 522/02.09.2021 г., издадено от осигурител СГП, въз основа на който е зачетен осигурителен стаж на длъжност „помощник следовател/следовател НСС, в периода 01.01.2000 г. – 01.02.2006 г.

Видно от опис на осигурителен стаж лицето не е представило удостоверителен документ за зачитане на осигурителен стаж положен като „съдебен кандидат“ при Министерство на правосъдието.

Видно от опис на осигурителния стаж на Д. А. Д. /л. 218-219/, на позиция 4 е описана трудова книжка № 122/01.10.2003 г., въз основа на която е зачетен осигурителен стаж при Столична следствена служба на длъжност „помощник следовател“ в периода 01.12.1995 г. – 11.07.1996 г., на позиция 5 е описана трудова книжка № 124/01.01.1983 г., въз основа на която е зачетен осигурителен стаж при Софийски окръжен съд на длъжност „съдебен кандидат“ в периода 11.07.1996 г. – 11.07.1997 г. и на позиция 6 от същия е описана трудова книжка № 133/01.10.2003 г., въз основа на която е зачетен осигурителен стаж при Столична следствена служба на длъжност „следовател“ в периода 22.07.1997 г. – 17.04.2006 г.

Видно от опис на осигурителен стаж лицето не е представило удостоверяващ документ за зачитане на осигурителен стаж положен като „съдебен кандидат“ при Министерство на правосъдието.

Видно от опис на осигурителния стаж на И. Л. Т. /л. 220-221/, на позиция 3 е описано Удостоверение образец УП-3 № 233/21.04.2017 г., издадено от осигурител СГП, въз основа на който е зачетен осигурителен стаж на длъжност помощник-следовател/служител НСС/ВИ на МО в периода 10.01.1995 г.-23.07.1997 г., на позиция 4 от същия е описано Удостоверение образец УП-3 № 233/21.04.2017 г., издадено от осигурител СГП, въз основа на който е зачетен осигурителен стаж на длъжност „помощник следовател/служител НСС/ВИ на МО, в периода 23.07.1997 г. – 31.12.1999 г., на позиция 5 е описано Удостоверение образец УП-3, издадено от осигурител СГП, въз основа на който е зачетен осигурителен стаж на длъжност „следовател/служител НСС/ВИ на МО в периода 01.01.2000 г. – 15.09.2005 г. и на позиция 6 е описано Удостоверение образец, издадено от осигурител СГП, въз основа на който е зачетен осигурителен стаж на длъжност „следовател/служител НСС/ВИ на МО в периода 01.01.2005 г.-15.09.2005 г. /извънреден труд/.

Видно от опис на осигурителен стаж лицето не е представило удостоверяващ документ за зачитане на осигурителен стаж положен като „съдебен кандидат“ при Министерство на правосъдието.

Видно от опис на осигурителния стаж на Й. И. В. /л. 222-223/, на позиция 3 е описано Удостоверение образец УП-3 № 574/02.10.2019 г., издадено от осигурител СГП, въз основа на който е зачетен осигурителен стаж на длъжност „офицер/сержант МВР“ в периода 01.10.1991 г.-31.01.1995 г., на позиция 4 от същия е описано Удостоверение образец УП-3 № 574/02.10.2019 г., издадено от осигурител СГП, въз основа на който е зачетен осигурителен стаж на длъжност „следовател НСС“, в периода 01.02.1995 г. – 09.08.2016 г.,

Видно от опис на осигурителен стаж лицето не е представило удостоверяващ документ за зачитане на осигурителен стаж положен като „съдебен кандидат“ при Министерство на правосъдието.

Видно от опис на осигурителния стаж на М. К. И. /л. 224-225/, на позиция 4 е описана трудова книжка № 65/30.03.1991 г., въз основа на която е зачетен осигурителен стаж при Столична следствена служба на длъжност „помощник следовател“ в периода 04.01.1995 г. – 10.07.1996 г., на позиция 5 е описана трудова книжка № 65/30.03.1991 г., въз основа на която е зачетен осигурителен стаж при Софийски градски съд на длъжност „съдебен кандидат“ в периода 10.07.1996 г. – 10.07.1997 г. и на позиция 6 от

същия е описана трудова книжка № 65/30.03.1991 г., въз основа на която е зачетен осигурителен стаж при Столична следствена служба на длъжност „следовател“ в периода 11.07.1997 г. – 10.02.1999 г.

С оглед установеното от фактическа страна при преценка на допустимостта на жалбата и след като извърши проверка на обжалвания акт с оглед наведените с жалбата основания и правомощията си по чл. 168, ал.1 от АПК, съдът прави следните правни изводи:

Оспорването е направено от надлежна страна, чийто законни права и интереси са засегнати от оспореното решение. Жалбата е депозирана в 14 - дневния преклузивен срок по чл.118, ал.1 от КСО, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл.168, ал.1 АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като извършва преценка дали същият е издаден от компетентен орган, в установената от закона форма, при спазване на процесуалните и материалноправните разпоредби и в съответствие с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство, съгласно чл.118, ал.1 КСО, е решението на директора на ТП на НОИ С.-град - Решение № 2153-21-148 от 18.07.2023 г. на директора на ТП на НОИ С.-град. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. При издаването му е спазена предвидената в закона форма съобразно изискванията на чл.59, ал.2 от АПК. При издаването му са спазени административнопроизводствените правила.

С процесното Решение № 2153-21-148 от 18.07.2023 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, е оставена без уважение като неоснователна жалба вх. № 1012-21-634/28.06.2023 г. на Н. С. В. срещу Разпореждане № [ЕГН]/41 от 26.05.2023 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване и е потвърдено разпореждането. В случая разпореждането е постановено от надлежно упълномощено по реда на чл. 98, ал. 1, т. 1 КСО длъжностно лице, съгласно Заповед № 1015-21-247/04.12.2018 г. /л. 64/, отговаря на формата, установена в АПК за индивидуалните административни актове и е издадено при спазване на административнопроизводствените правила и относимите материалноправни разпоредби.

В случая, изхождайки от фактическите твърдения на страните, както и от представените по делото доказателства, съответно от възприетото от ответника в оспореното решение и потвърденото с него разпореждане, спорът по делото между страните е концентриран върху това правилно ли е зачетен осигурителният стаж на жалбоподателя в периода 11.07.1996 г. – 11.07.1997 г., т.е. осигурителният стаж в този период следва ли да му бъде зачетен по трудовото правоотношение към Министерство на правосъдието – Окръжен съд София на длъжност „съдебен кандидат“ – трета категория или по трудовия договор с Национална следствена служба при Столична следствена служба на длъжност „помощник следовател“ - „първа категория“ и по-конкретно стажът му като „помощник следовател“ в този период следва ли да бъде взет предвид при определяне на правото му на пенсия по чл. 69б, ал. 1 КСО.

За да се отговори на горепосочените въпроси, следва да се има предвид следното.

Съгласно чл. 69б, ал. 1 КСО лицата, които са работили 10 години при условията на първа категория труд, придобиват право на пенсия при следните условия:

1. (изм. - ДВ, бр. 99 от 2017 г., в сила от 01.01.2018 г.) навършили са възраст до 31 декември 2015 г. 47 години и 8 месеца за жените и 52 години и 8 месеца за мъжете и имат сбор от осигурителен стаж и възраст 94 за жените и 100 за мъжете;

2. от 31 декември 2015 г. възрастта по т. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца за мъжете и с по 4 месеца за жените до достигане на 55-годишна възраст.

Съгласно § 9, ал. 1 КСО (Изм. - ДВ, бр. 102 от 2005 г., в сила от 20.12.2005 г.) времето, което се зачита за трудов стаж и за трудов стаж при пенсиониране, положен до 31 декември 1999 г. съгласно действащите дотогава разпоредби, се признава за осигурителен стаж по този кодекс.

Съгласно чл. 18б, ал. 1, т. 7 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, лицата по чл. 69б, ал. 1 КСО придобиват право на пенсия за осигурителен стаж и възраст при навършена възраст, от 01.01.2022 г. – 53 години и 10 месеца за мъжете.

Осигурителните отношения през спорния процесен период са уредени в Дял III от Кодекса на труда от 1951 г. /отм./ и Правилника за неговото приложение.

Съгласно чл. 145, ал. 1 КТ от 1951 г. /отм./ държавното обществено осигуряване се разпростира задължително върху всички работници и служители, заети в държавни, обществени, кооперативни, смесени или частни предприятия, учреждения или организации, или при частни лица, независимо от характера и продължителността на тяхната работа и начина на заплащането ѝ. Според алинея 3 от същия член, заетите лица за извършване на краткотрайни услуги на държавните, обществените и кооперативните предприятия, учреждения и организации се считат осигурени само за трудова злополука. Не подлежат на задължително осигуряване наетите на работа от частни лица за извършване на краткотрайни услуги.

Съгласно чл. 164 КТ от 1951 /отм./ условията, сроковете и редът за признаване на трудов стаж, условията и сроковете за внасяне осигурителни вноски за зачетен трудов стаж и условията за взаимно зачитане на трудовия стаж и осигуреното време по различните осигуровки и по отменените осигурителни закони, правилници и устави се определят с правилник.

По силата на чл. 2, б. „к“ /нова, ДВ., бр. 58 от 1992 г./ от Правилника за прилагане на Дял III КТ от 1951 г. /отм./, подлежат на задължително осигуряване само за случай на трудова злополука лицата, които работят по допълнителен или втори трудов договор.

Съгласно разпоредбата на чл. 76, ал. 1 от Правилника за прилагане на Дял III КТ от 1951 г. /отм./, за трудов стаж във връзка с придобиване на парично обезщетение /краткосрочно или дългосрочно, каквото е пенсията/ се зачита времето, през което лицата по пар. 1 от този правилник са прекарвали на работа като задължително осигурени, както и времето на платен или неплатен законоустановен отпуск, включително отпускът за временна неработоспособност.

Съгласно чл. 164, ал. 1 (Обн. ДВ, бр. 59 от 1994 г.) Министърът на правосъдието назначава съдебните кандидати в окръжните съдилища за срок от една година. Срокът

може да бъде удължен по уважителни причини с не повече от шест месеца, а съгласно ал. 2 съдебните кандидати получават заплатата по щат.

Съгласно чл. 123, ал. 3, т. 4 ЗСВ и чл. 325, т. 1 КТ на жалбоподателя е бил прекратен трудовият му договор с № 1054-К/28.11.1995 г. на длъжност „помощник следовател“, от датата на постъпването му като „съдебен кандидат“, а именно – 11.07.1996 г. С трудов договор № ЛС03-1509/09.07.1996 г. Н. В. е назначен на основание чл. 68, т. 1 КТ и чл. 164, ал. 1 ЗСВ

Съгласно чл. 111 КТ /изм., ДВ, бр. 100 от 1992 г./ е регламентирано полагането на допълнителен труд при работодател, като ал. 1 предвижда работникът или служителят да сключва трудови договори и с други работодатели за извършване на работа извън установеното за него работно време по основното трудово правоотношение /външно съвместителство/, а съгласно ал. 2 за сключването на трудов договор по предходната алинея се изисква предварителното съгласие на работодателя, при когото работникът или служителят е на основна работа.

От цитираните по-горе доказателства се установи, че считано от 11.07.1996 г. Н. В. е по основно трудово правоотношение с Министерство на правосъдието за срок на договора до 11.07.1997 г., като последният е дал съгласие за сключване на допълнителен трудов договор с Национална следствена служба и такъв е сключен.

Ето защо, неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че към процесния период нормативната уредба не е правела разлика между основно трудово правоотношение и такова за допълнителен труд, както и че не е било дадено съгласие от работодателя Министерство на правосъдието за сключване на допълнителното трудово правоотношение с Национална следствена служба.

Цитираните по-горе разпоредби предвиждат както допълнителен трудов договор извън установеното работно време по основното трудово правоотношение, но и уреждат и задължително осигуряване само за случай на трудова злополука на лицата, които работят по допълнителен или втори трудов договор. Действително, в периода от 11.07.1996 г. до м.януари 1997 г. жалбоподателят е осигуряван за всички осигурителни случаи като „помощник следовател“, а в останалия период само за трудова злополука, но следва да се посочи, че недължимо внесените осигурителни вноски и тези внесени без правно основание, не създават права за съответното лице.

Съдът намира за неоснователно твърдението на жалбоподателя, че по отношение на него е допусната дискриминация на основание личен признак, представляващо неравното му третиране спрямо други лица, явяващи се в сходно на неговото положение, а именно назначени за помощник следователи, на които този стаж е зачетен от първа категория труд.

Съгласно чл. 1 от Наредба за пенсиите и осигурителен стаж, пенсиите и добавките към тях се отпускат и изплащат въз основа на писмено заявление по образец, утвърден от управителя на НОИ, към които се прилагат всички необходими оригинални документи, а за случаите, при които се прилагат разпоредбите на международен договор, по който РБългария е страна, или на европейските регламенти за координация на системите за сигурност – заверени от съответната компетентна институция копия на такива документи. Т.е. в хода на образуваното производство се извършва преценка, въз основа на конкретните писмени доказателства, представени

от заявителя и удостоверяващи осигурителен стаж и осигурителен доход на същия. Именно, с оглед на подробно описаното зачитане на осигурителния стаж на всяко от посочените лица, може да бъде обоснован извод, че административният орган е извършил зачитането му, въз основа на представените от лицата официални документи. Така например, по отношение на М. И., трудът му като помощник следовател и като следовател е зачетен от трета категория труд. Предвид всичко изложено, съдът намира, че не се доказва твърдяната дискриминация по личен признак.

Напротив, изцяло законосъобразно в периода 11.07.1996 г. – 11.07.1997 г. на жалбоподателя му е зачетен осигурителен стаж по основното му за периода трудово правоотношение с Министерство на правосъдието на длъжност „съдебен кандидат“ при условията на трета категория труд.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата срещу него да се отхвърли като неоснователна.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК направеното искане от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и размерът на възнаграждението с правно основание чл. 78, ал. 8 вр. с чл. 37 от ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид правната и фактическа сложност на делото, представеното подробно писмено становище и процесуално представителство в четири открити съдебни заседания, следва да се бъде определена в размер на 200 /двеста/ лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. С. В., ЕГН [ЕГН], чрез адвокат Г. В., срещу Решение № 2153-21-148 от 18.07.2023 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение като неоснователна жалба вх. № 1012-21-634/28.06.2023 г. на Н. С. В. срещу Разпореждане № [ЕГН]//41 от 26.05.2023 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване и е потвърдено разпореждането.

ОСЪЖДА Н. С. В., ЕГН [ЕГН], да заплати на Териториално поделение С. – град към Националния осигурителен институт сумата от 200 /двеста/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

На основание чл. 138 АПК препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: